Jordi Bilbeny es reivindica

Autor: Jordi Sardans
Data de publicació: 25-05-2026

En aquesta columna d'opinió, En Jordi Sardans posa en valor la feina historiogràfica d'En Jordi Bilbeny arran de la presentació del seu penúltim llibre «Sant Francesc, els càtars i la llengua catalana» a l'Ateneu Les Bases, de Manresa.

L'historiador més insultat actualment de Catalunya, Jordi Bilbeny, en la presentació del seu penúltim llibre «Sant Francesc, els càtars i la llengua catalana» a l'Ateneu Les Bases, es va defensar dels qui el menyspreen sense ni tan sols haver-lo llegit, tot remarcant que és molt fàcil enganyar la gent que no té idea de res i alhora reivindicant el paper cabdal de la Història en majúscules, perquè, encara que sembli mentida, va afirmar una evidència: la història la fan els historiadors. Com a investigador, s'ha adonat que la història és molt complicada i que no tothom l'entén. Quan es fa una recerca a fons, sense prejudicis, ni manipulacions partidistes, a què malauradament estem tan acostumats, la veritat t'absorbeix. Comparteixo la seva idea, en el sentit de convertir-te en un ésser més lliure del que eres abans. Si un s'endinsa en la seva obra observarà que l'autor utilitza un mètode científic per arribar a unes conclusions. En primer lloc, aplega tota la informació recollida fins al moment de la recerca per obtenir un estat de la qüestió que li permetrà la formulació d'hipòtesis, que la seva investigació haurà de verificar amb arguments sòlids. En aquest cas, podrà esdevenir tesi, però si veu que les hipòtesis són falses s'ho haurà de replantejar, per poder-les validar, no forçant en cap cas les interpretacions que no es poden demostrar. El més difícil és contrastar les fonts que són la clau de la recerca historiogràfica, perquè sovint són interessades. Recordem que molts textos originals catalans s'han perdut o han estat destruïts. Cal cercar altres indicis que ens puguin portar a unes conclusions diferents de les quals, a vegades, ens volen imposar. Reivindica la tradició oral, les festes, les esglésies, els quadres d'on es pot escatir el món religiós d'aquella època, com fan els antropòlegs i els estudiosos de veritat.

Bilbeny manté la tesi que Sant Francesc no era d'Assís sinó d'«ací». A començaments del XIII, l'occità, el llemosí i el català eren la mateixa llengua. El rei català va prometre terres als nobles occitans. Per això, n'hi ha a Mallorca i València, en conquerir les ciutats. Francesc és present a Montpeller i al Concili de Letran quan es debatia el futur

d’Occitània. I convocà un concili general a Arles, capital de la Provença, el que evidencia que té alguna cosa a dir-nos com a catalans. Amb tothom arruïnat, perseguit i amb l’extinció del catarisme, crea el moviment religiós del franciscanisme que no serà ni càtar ni catòlic, amb la fundació del terç orde per als qui no vulguin ser catòlics oficials, però amb butlla papal de Roma. El filòleg reusenc Biel Ferrer va valorar molt positivament la trajectòria dels estudiosos de Nova Història pels seus plantejaments rigorosos, valents i seriosos que aporten una nova perspectiva sobre uns personatges històrics que pensàvem que eren una cosa, perquè així ens ho han fet creure, però que, amb noves recerques, anem essent conscients a poc a poc que probablement n’eren una altra.

Jordi Sardans

Podeu accedir a l'article original a través del següent enllaç:
https://www.regio7.cat/opinio/2026/05/13/jordi-bilbeny-reivindica-130189692.html